

καρδία, εἰς τὴν περίθλαψιν τῶν μικρῶν ζηνητευμένων πλασμάτων, δὲν εὑρίσκει γλυκυτάτην παρηγορίαν.

Ὅλαι τὴν ἀγαπῶν, πρὸ πάντων ἡ ὑποδιευθύντρια, χαριτωμένη νέα ὄρφανή καὶ ἔρημος καὶ αὐτὴ

* *

Ἐορτάζει ἡ διευθύντρια καὶ διοργανώνει μίαν ἐκδρομὴν εἰς Γκιόκ σουγιού τοῦ Βοσπόρου, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰς ἀγαπητάς μαθητρίδας.

Χαίρουν ὅλαι αἱ μαθήτριά καὶ προετοιμάζουσαν προσφωνήσεις καὶ ἀνθοδέσμας, μὰ χαίρει πολὺ καὶ ἡ ὑπηρετρία Φραντζέσκα, ἡ ὁποία δὲν εἶδεν ἀκόμα τὸν παινεμένο Βόσπορο.

Εἰς τὸν καταπράσινο κάμπο, τὸν ὁποῖον σχίζει τὸ ποταμάκι, παίζουν καὶ γελοῦν αἱ μαθήτριά, ὅταν ἔξωκα καταφεύγει μικρὰ ἐπαίτις, τὴν ὁποίαν ἔδειραν ἀσπλαχνα ἡ κακὴ μητέρα της· ἡ μικρὰ Ἀνθούλα, καταφεύγει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κυρίας Ἀσπασίας τῆς νοσοκόμου καὶ λέγει· «Κρύψε με Μανούλα μου».

Αὐτὸ τὸ γλυκὸ ὄνομα καὶ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς, συγκινεῖ τὴν πολυπαθὴ γυναικα, ἡ ὁποία ὑπερασπίζεται τὸ παιδί καὶ δίδουσαν χάριμα εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν παρακαλοῦν ν' ἀρίστη τὴν Ἀνθούλα, πλησίον των δι' ὀλίγην ὥραν.

Ἡ Φραντζέσκα, ἡ ὁποία περιποιεῖται τὴν ἐπαίτιδα, περίεργος ὅπως ὅλαι αἱ ὁμόφυλοι της, ἐρωτᾷ καὶ μαθαίνει, ὅτι ἡ γυνὴ δὲν ἦτο μητέρα τῆς Ἀνθούλας καὶ ὅτι ἡ Ἀνθούλα ἦτο κόρη καλῆς οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν ἤρπασαν λησταί, οἱ ὁποῖοι κατόπιν καταδιωκόμενοι, ἔδωκαν αὐτὴν εἰς τὰ ἄπονα χεῖρα τῆς κακῆς γρηᾶς.

Τρέχει ἡ Φραντζέσκα χαρούμενη, διότι ἔμαθεν ἐνδιαφέροντα νέα, τὰ ὁποῖα θὰ μετέδιδεν εἰς τὰς μαθητρίδας καὶ διηγεῖται μὲ ὑπερβολὰς ῥητορικὰς ὅλον τὸ ἱστορικόν.

Αἱ μικρὰ κόρη, ἀπὸ ἠκουσαν τὰς περιπετείας καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς ἐπαίτιδος, ἀποφασίζουν νὰ παραλάβουν εἰς τὴν σχολὴν τὴν Ἀνθούλαν. Ἡ Φραντζέσκα χαίρει διότι ἔφερει ὀλόκληρον στολὴν οἰκοτρόφου ἀπὸ πρόνοιαν—εἰς τὴν περσονὴν ἐκδρομὴν ἔπεσε μιὰ μαθήτρια εἰς τὸ ποταμάκι καὶ δὲν εἶχεν ἐνδύματα ν' ἀλλάξῃ. —Δύο ἐκ τῶν εὐπορωτέρων μαθητριῶν, ὑπόσχονται νὰ παρακαλέσουν τοὺς γονεῖς των, διὰ νὰ πληρώσουν τὰ διδασκτρα, καὶ ἡ μικρὰ ἐπαίτις ἐνδύεται καὶ γάνεται μέσα εἰς τὰς μαθητρίδας, χωρὶς κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ τίποτε—διότι θὰ ἐφυλάττετο μυστικόν Ἡ ἐπαίτις ἡ ὁποία χάνει τὸ θῆμά της, ὑβρίζει.

* *

Ἡ κ. Ἀσπασία λαμβάνει μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ μίαν φίλην της εἰς τὸ πραγματικόν ὄνομά της (διότι ἐκρύπτετο ὑπὸ ψευδώνυμον).

Λειποθυμεῖ δὲ, διότι τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἔφερει ἀκτίνα ἐλπίδος καὶ χαρᾶς. Ἐξήσθη

μέσα εἰς τὰς τρικυμίας καὶ τώρα ἡ χαρὰ τὴν εὐρίσκει πολὺ ἀσθενῆ.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ ὑποδιευθύντρια πλησιάζει νὰ τὴν περιποιηθῇ, βλέπει ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὸ ἀληθινόν ὄνομά της καὶ ἀναγνωρίζει, ὅτι εἶνε ἡ μήτηρ της.

Εἶνε ἡ πρώτη ἀναγνωρίσις λιγάκι ψυχρά. Δὲν ἤξεύρω ἂν ἡ κ. Ἀσπασία, εἶχεν ἰδιαιτέραν στοργὴν εἰς τὸ μικρότερον κοριτσάκι της.

Ἄλλὰ καὶ ἐνῶ θλίβει εἰς τὰς ἀγκάλας της τὴν πρωτότοκον, εἰς τὴν Εὐάνθην της πετοῦν οἱ λογιμοὶ της.

Ἡ φίλη της γράφει : ὅτι οἱ λησταί οἱ ὁποῖοι ἐκρήμισαν τὴν εὐτυχίαν της, συνελήφθησαν καὶ εἰς τὰς ἀνακρίσεις των καταθέτουν, ὅτι τὴν Εὐάνθην τὴν ἔδωκαν εἰς τὰς χεῖρας ἐπαίτιδος.

Ἡ κ. Ἀσπασία, δὲν ἔχει πλέον ὑπόψιν, ἀλλὰ βεβαιότητα, ὅτι τὸ μικρὸ κοριτσάκι τὸ ταλαιπωρημένο τὸ ὁποῖον χθὲς μὲ τόσην ἄμελην τὴν ὠνόμασε «μανούλα μου» ἦτο ἡ κόρη της καὶ θέλει νὰ τρέξῃ νύκτα νὰ τὸ ζητήσῃ, λησμονοῦσα ὅτι τὴν χωρίζει ὁ Βόσπορος ἀπὸ τὴν Ἀσιατικὴν ἀκτὴν.

Τότε αἱ μαθήτριά φέρουν τὴν ἐπαίτιδα μὲ κατὰ ἐνδύματα καὶ ἡ εὐτυχὴς μήτηρ, θλίβει τὰ δύο τέκνα της, ἐνῶ ὁ χορὸς τῶν μαθητριῶν ψάλλει ἄσμα χαρωπόν.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ὑπόθεσις τοῦ παιδικοῦ δραματίου, τὸ ὁποῖον πολὺ συνεκίνησεν ὅπως εἶπον καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὁποῖου εἶνε, ὁ ἀγαπητότατος εἰς τὴν κοινωνίαν μας γυμνασιάρχης κύριος Χατζηγεώργιος.

* *

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(*Ἴδε σελ. 104).

— Δι' ἄνθρωπον πνευματώδη, φίλε μου, εἶναι πολὺ ἀφελὴς ἡ ἀπαίτησις αὐτή... Ὑποθέτετε, εἰς τὴν ψυχικὴν θέσιν πού εὑρίσκεσθε, ὅτι θὰ ὀνομάσω τὸ πρόσωπον πού εἶχε τόσην κλωσώνην νὰ μὲ πληροφορήσῃ αὐτά; Διόλου. Πηγαίνετε, ἐπαναλαμβάνω, εἰς τὴν Κορονούλλην. Ρωτήσατε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ πιστεύω ὅτι εὐθὺς θὰ βεβαιωθῆτε ἐπαρκῶς. Ἐπειτα κάμετε ὅπως ἐγχαίριστε. Καὶ θὰ γνωρίσω τότε, μὲ τὰς περὶ ἀταβισμού θεωρίας σας, ὅτι θὰ διστάσετε νὰ διατηρήσετε τὰ περὶ γάμου σχέδιά σας.

Οὕτε τῆς ἀπάντησε κἄν. Ἐσηκώθη, αἰσθανόμενος ὅτι ὀλόκληρα ἔτη διέρρευσαν ἀπὸ τὴν στιγμήν, πού διήλθε τὸ κατώφλι τοῦ σαλονιοῦ της, γεμάτο ἀπὸ ῥόδα.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε μετ' ἀδιοράτου εἰρωνείας, διὰ τὸ μέγα ἐνδιαφέρον πού ἠτελήσατε νὰ δείξετε

διὰ τὸ μέλλον μου καὶ τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω...

Τὴν ἐχαίρειτῃς βαθέως. Ἀπάντησε μ' ἑλαφρὸν κίνησιν τῆς κεφαλῆς. Ὅπως εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς συνδιαλέξεώς των, ἔλαμπαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, κάτω ἀπὸ τὰς βλεφαρίδας τῆς, καὶ οἱ ὀδόντες τῆς ἐδάγκαναν τὰ πορφυρὰ τῆς χειλῆς, ὅπου διεγράφετο ἑλαφρὸν μειδίαμα θριαμβοῦ.

Ὅταν, δεκαπέντε ἡμέρας ἀργότερα, ὁ Ροβέρτος Νορῆ ἀπεβιβάσθη εἰς Ἀγγλίαν, ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα τοῦ εἶχεν εἰπῆ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν διὰ τὸν Κάρολον Βέντεῦ.

VII

Ὅταν, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τῆς ἀπὸ τοῦ Βέθεῦ ἡ Λίλιαν ἐφθασε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς εἰς τὴν Βαλλαίγγην, εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ἠσθάνθη ἰδιαιτέραν συμπάθειαν νὰ γεννᾶται μέσα τῆς, δι' αὐτὸ τὸ ταπεινὸν χωρίον τοῦ βουνοῦ. Πρῶτον διότι τὸ εἶχεν ἀγαπήσῃ ὁ Ροβέρτος, καὶ τοῦ ἤρесе νὰ ἐργεταί ἐκεῖ νὰ ἐργάζεται καὶ τῆς ἔκχυνε πολλάκις λόγον δι' αὐτὸ· ἔπειτα διότι καὶ αὐτὸ τὸ μέρος τὴν κατέκτησεν ἐκ πρώτης ὄψεως. Μία τοιαύτη αἰσθησις γαλήνης καὶ ἡρεμίας ἐφαίνετο πῶς ἀνεδίδοτο ἀπὸ αὐτὴν τὴν κρυμμένην μοναξίαν, ἀλλ' ὄχι καὶ καταπληκτικωμένην ἀπὸ τὰς κορυφὰς τοῦ Ἰούρα, αἵτινες ἐφαίνοντο μαῦραι ἕνεκα τῶν ἑλατῶν, πού εὐωδιάζον τὸν ζωογόναν ἀέρα. Ἠσθάνετο τὴν περιέργον ἐντύπωσιν ὅτι τὴν ὑπερήσπιζον αὐτὰ τὰ ὄρη, ὅτι ἦσαν οἱ σωματοφύλακές τῆς πού τὴν ἐχώριζαν ἀπὸ τοῦ ἄλλου κόσμου, διὰ νὰ ἐμποδίζουσαν κάθε κκκὴν λέξιν νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῆς· καὶ αὐτὸ τὴν ἐλάφρωνε ὀλίγον ἀπὸ τὸν φόβον πού τὴν κατεῖχε, μήπως γνωρίζουν ὅλοι γύρω τῆς, πού τὴν βλέπουν, τὸ τρομερὸν μυστικὸν τῆς.

Βέβαια, ἡ ἀγγλικὴ παροιμία ἦτο πολυάριθμος εἰς τὴν Βαλλαίγγην· ἀλλ' οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴν τῆς ἦσαν ὅλως διόλου ξένοι. Ὅλοι ἐφέροντο κάλλιστα ἀπέναντί τῆς, ἐπειδὴ ἔβλεπον τὴν ἐπαγωγὴν τῆς χάριν, τὴν μοναδικὴν ἀπλότητά τῆς, καὶ τὴν ἐκρίναν καὶ ὡς πλουσίαν κληρονόμον. Τὸ γινώριζε καὶ πικρὸν μειδίαμα ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ὡσάν τις καμία λέξις ἢ λεπτομέρεια ἐπρόδιδον τὴν κολακευτικὴν αὐτὴν ιδέαν πού εἶχον περὶ αὐτῆς.

— Ἐὰν ἐγινώριζον τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἐγύριζαν τὸ πρόσωπόν τους ἐμπρός μου, ἐσκέπτετο μὲ σκοτεινὴν ἀπελπισίαν.

Αὐτὴ, ἡ τόσον ἀνθρώπινη, εἰλικρινὴς καὶ ἀνοικτόκαρδη, ἤρρισε νὰ γίνεταί δύσκολος καὶ ἀγρία τὸν χαρακτῆρα. Τῆς ἔδιδε κόπον αὐτὴ ἡ πολυάριθμος κοινωνία, πού εὕρισκεν γύρω τῆς· καὶ ἂν ἤκουε τὰ αἰσθημάτῃς τῆς μόνον, θ' ἀπέφυγεν ἀδιαφόρως ὅλας τὰς προσκλήσεις εἰς περιπάτους, ἐκδρομὰς, ἐσπερίδας πού προσῆγγίζον τοὺς ἄλλους κατοίκους τοῦ ζενοδοχείου.

Ὅμως διὰ νὰ καθησυχάζῃ τὴν λαίδυ Ἔβανς, καὶ ἀπὸ ὑπερηφάνειαν ἐξ ἄλλου, διότι δὲν ἤθελε νὰ προσδίδῃ τὴν σπαρακτικὴν καὶ παντοτινὴν ὀδύνην πού ἐδοκίμαζεν εἰς τὴν ἐνθύμησιν τοῦ Ροβέρτου, δὲν ἀπέκρουεν ὅλως διόλου αὐτὰς τὰς εὐκαιρίας πού τῆς παρυσιάζοντο. Ἀλλ' εἶχε χάσῃ τὴν ὠραίαν νεανικὴν τῆς φαιδρότητα, τὸ χαριτωμένο τῆς καὶ ἠχηρὸν γέλοιο, καὶ ἡ πρωτότυπος ζωντανότης τῆς σκέψεώς τῆς καὶ τῆς ἐκφράσεως τὴν ἐγκατέλειπον.

Συνδιελέγετο ἀκόμη κάποτε μετὰ ζωηρότητος σχεδὸν πυρετώδους· ἀλλ' ὁ προσεκτικὸς παρατηρητὴς δὲν θὰ ἤργει νὰ διακρίνῃ πόσον ἐκεῖνα πού ἔλεγε τῆς ἦσαν ἀδιάφορα. Μόλις εὕρισκετο μόνη τῆς, τὸ πρόσωπόν τῆς ἐπαίρνε ἀμέσως ἐκφρασίαν βαθυτάτης μελαγχολίας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐγίνοντο βαθεῖς καὶ σκοτεινοί, μὲ ἀπελπισμένον βλέμμα, τὸ ὅποιον ἐτόμαζε τὴν λαίδυ Ἔβανς κάθε φοράν πού τὸ συνήντα εἰς τὰς κόρας τῆς.

Ποτὲ ἡ Λίλιαν δὲν ἀνέφερε τ' ὄνομα τοῦ Ροβέρτου, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐγινώριζε τίποτε... Οὔτε λέξις ἐκ μέρους του. Ἀπὸ τὸ Βέθεῦ πολλάκι ἐπιστολαὶ ἤλθον πρὸς τὴν λαίδυ Ἔβανς, ἀλλ' ἐκείνη τὴν ὅποιαν ἐπρόκειτο νὰ στείλῃ ἀπὸ τὴν Γενεύην δὲν ἦτο μεταξὺ αὐτῶν.

Αἱ! λοιπὸν κατώρθωσεν νὰ ἐγείρῃ μεταξὺ τῶν παργμῶν ἀνυπέροβλητον. Ἡ θελήσις τῆς δὲν ἐταλαντεύετο· ἔμενε σταθερὰ εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς νὰ μὴν τὸν ἐπανιδῇ ἀφοῦ ἡ ἀμειλικτός μοῖρα τοὺς ἐχώριζεν.

Ἀλλὰ, ἀμυδρῶς ἐνίοτε εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τῆς ἐμυκᾶτο ἡ ἐξέγερσις ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως, πού ἔλαβε, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ, χωρὶς νὰ γωνισθῇ διὰ νὰ τὴν νικήσῃ ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἦτο πρόφασις ἀπλῶς ὅτι τοῦ ἔγραψε, καὶ νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὴν εὔρῃ διὰ νὰ ποσπάσῃ τὸν ἀληθῆ λόγον τῆς ἀναχωρήσεώς τῆς.

Ὅμως καὶ ἂν εἶχεν θελήσῃ νὰ τὴν ἐπανιδῇ εἰμποροῦσε νὰ σκεπθῇ ὅτι θὰ τὴν εὕρισκεν εἰς τὸ μοναχικὸν ἐκεῖνο χωρίον; Δὲν ἔκαμεν τὸ πᾶν ἢ ἰδίᾳ νὰ μὴν μάθῃ τὸ καταφύγιόν τῆς; Προπάντων δέντου ἔγραψε ἐκείνη τὴν ἐπιστολήν;... Ἀ! ἐκείνη ἡ ἐπιστολή!

«Ἐκαμες πολὺ ἄδικα, Λίλιαν, νὰ τὴν γράψῃς, ἀφοῦ δὲν περιεῖχε τὴν ἀλήθειαν» τῆς εἶχεν εἰπῆ μὲ σοβαρότητα ἡ λαίδυ Ἔβανς.

«Ἐκαμες πολὺ ἄδικα!» Πόσες φορές αὐτοὶ οἱ λόγοι ἐπανήρχοντο εἰς τὸν νοῦν τῆς σκληροὶ ἀμειλικτοὶ καὶ τῆς ἐπνίγον τὴν καρδίαν! Βέβαια! ἐὰν ἔκαμε τότε σφάλμα, ἐτιμωρήθη σκληρῶς δι' αὐτό! Ἀλλὰ μήπως ἐγινώριζε τί ἔκαμεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν πού ἐν στιγμῇ πυρετοῦ ἀπελπισίας ἐγράφε τὰς γραμμὰς ἐκεῖνας! Ποσάκις τὸ ἐπανελάθεν ἐπίσης κατὰ τοὺς μοναχικοὺς περιπάτους τῆς.

Ἐπῆρχεν εἰς τὸ βουνό, μία κορυφὴ πλησίον τοῦ χωρίου, πού ὀνομάζετο Σημάδι τῆς Βαλλαίγγης. Μόλις ἐφθασεν ἐρώτησε καὶ τὸ ἔμαθε, διότι πολλάκις

είχεν ἔλθῃ ἐκεῖ ὁ Ροβέρτος... Καί κάθε μέρα, τὴν ὥρα πού ἐβασίλευεν ὁ ἥλιος, ἤρχετο ἐκεῖ ὀλομόναχη ἐκάθητο ἐπάνω σ' ἓνα βράχον, ἀπὸ τὸν ὅποιον τὸ βλέμμα τῆς ἔφθανε πολὺ μακρὰν καὶ μὲ τὰ χέρια περριμένα ἐπάνω στὰ γόνατά τῆς, καὶ μὲ τὴν σκέψιν κυριευμένην ἀπὸ τὴν ἐνθύμησιν τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν, ἔμενε μὲ τὰ μάτια κρεμασμένα εἰς τὸν θαυμάσιον ὀρίζοντα τῶν Ἄλπεων καὶ αὐταὶ ὀλοχιόνιστοι, ἐροδίζον τότε εἰς τὴν πορφυρᾶν ἀντανάκλασιν τῆς δύσεως, ἔπειτα ἐλάμβανον τὸ χροῶμα τῆς δεινρομολόχας, ἀκολούθως τοῦ μενεξέ, καὶ τέλος ἐχάνοντο μέσα εἰς μίαν ὀμίχλην στακτομαργαριτόχρωμη. Πρὸ πάντων τῆς ἤρεσε νὰ βλέπῃ πρὸς τὸ ἀπόμεκρον μέρος ὅπου ἔφρισσον τὰ νερά τῆς Λέμαν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Βέβεϋ. Τὰ ἐκοίταζε ὡς τὴν τελευταίαν στιγμὴν πού τῆς ἦτο δυνατόν, ὡς τὴν ὥραν πού τὸ πᾶν ἀπεκρούπτετο ὑπὸ τῆς ὀλοῦν ἀνερχομένης ὀμίχλης. Καί τότε βίγουσα ὀλίγον ὑπὸ τὴν ὑγρασίαν τῆς νυκτός, πού ἐπιπτε, ζανακατέβαινε εἰς τὸ χωριὸ ἀπὸ ἔρημα μονοπάτια. Σπανίως κάποτε συνήντα κανένα ὀρεσεΐδιον πού κατέβαινε εἰς τὴν δροσόλουστον νομὴν διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ποίμνιόν του, οἱ κίωδωνες τοῦ ὀποίου ἤκούοντο μὲ τὴν μελαγχολικὴν των ἀρμονίαν εἰς τὴν γαλήνην τοῦ δειλινού.

Τῆς ἤρεσαν οἱ μακρυνοὶ δρόμοι, διότι ἐκούραζαν τὸ σῶμα τῆς καὶ τῆς ἔφερον ὑπνον βαρὺν δίχως ὀνειρα. Διότι ἔφοβεῖτο προπάντων τὰς αἰφνιδίας ἐκείνης ἀφυπνίσεις τῆς νυκτός, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπατηλὸν ὄνειρον τῆς ἔφερον ἐνώπιόν τῆς τὸν Ροβέρτον Νωρῆ. Τότε, ἐνίστε, ἐνῶ ἔμενε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀκίνητος, μὲ τὴν κεφαλὴν γερμένην εἰς τὸ σκότος, ὅταν τίποτε δὲν ἤρχετο νὰ φέρῃ περισπασμὸν εἰς τὴν ὀδύνην τῆς, τὴν κατελάμβανεν ἡ τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ γράψῃ εἰς τὸν Ροβέρτον ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ἀμφισβῆσαι περὶ αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸν προσκαλέσῃ διὰ μιὰς τῆς λέξεως καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα!... Ἄ! Πῶς ἐκείνος, ὁ τὸσον διορατικὸς, ἐμπόρεσε νὰ πιστεύσῃ τοὺς παγερούς καὶ ψυχρούς χαρκατήρας τῆς ἐπιστολῆς περισσύτερον παρὰ τοὺς λόγους πού τοῦ εἶπε μὲ τὰ φροίσοντα ἐκ συγκινήσεως χεῖλη τῆς, ἐκεῖ εἰς τὴν εἰρηνικὴν δεινροστοιχίαν;

Ἄλλ' ἂν κατὰ τύχην ἤρχετο, ὑπέικων εἰς τὴν πρόσκλησίν τῆς, τί θὰ τοῦ ἔλεγεν ὅταν θὰ εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἐμπρὸς τῆς; τὴν ἀλήθειαν; Καὶ μόνον εἰς αὐτὴν τὴν σκέψιν, τὸ πρόσωπόν τῆς κατεκοκίνιζεν, ἔκαιε. Ἄν ἐπρόκειτο δι' αὐτὴν μόνον, θὰ ἐξέπιπτε ὅσον εἰμποροῦσε τότε τὴν ἀξίαν τῆς ὑπερφηφαιίας τῆς, καὶ θὰ παρεδέχετο χωρὶς νὰ διστασῇ, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἐνωθῇ μ' αὐτὸν, ὄλην τὴν ὀδύνην πού θὰ τῆς ἐπροξένοι ἢ ἐξομολογήσῃ τῆς ἀληθείας, ἢ ἀποκάλλψῃ τοῦ φοβεροῦ τῆς ἀπορητήτου. Ἄλλὰ ἐσκέπτετο δι' αὐτὸν προπάντων, δι' αὐτὸν καὶ μόνον, καὶ εἶχε τὴν ἀμείλικτον γενναϊότητά νὰ ὀμολογῇ μόνη τῆς ὅτι δὲν ἐδικαιοῦτο ν' ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτοῦ μίαν τοιαύτην δοκιμασίαν καὶ ἀ-

πόδειξιν τοῦ ἔρωτός του. Μάτην ἢ λαίδυ Ἐβανς πού τὴν ἔβλεπεν εἰς αὐτὴν τὴν κατὰστασιν, προσεπάθει νὰ τὴν ἐγκαρδιώσῃ, καὶ νὰ τῆς ἐπαναφέρῃ τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον· αὐτὴ δὲν ἐπίστευε πλέον.

— Θεῖα, τί θέλετε νὰ ἐλπίζω! τίποτε δὲν μπορεῖ νὰλλάξῃ τὴν θέσιν μου... Δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε ὥστε τὸ παρελθὸν νὰ μὴν ὑπάρχῃ, καὶ νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ με νυμφευθῇ ἄνθρωπος πού δίδει σημασίαν εἰς τὴν ὑπόληψίν του...

Ἡ φωνὴ τῆς νέας κόρης εἶχε τὴν ἔκφρασιν γαλήνιου ἀπελπισίας, ὅταν ἐπρόφερον αὐτὰς τὰς λέξεις. Ἡ Αἰλιαν ἔλεγεν ἀπλῶς πράγματα ἀναμφισβήτητα, ἐπὶ τῶν ὀποίων ἐπὶ μακρὰς ὥρας ἔπρεπε βεβαίως νὰ σκεφθῇ. Ἡ ὀδύνη τὴν εὔρε μέσα εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς εἰς τὰ βαθύτατα τῆς καρδιάς τῆς. Ἦρχοντο στιγμαὶ, πού ἡ δυστυχισμένη τῆς ψυχῆ δὲν εἴξερε πλέον ἀπὸ πού νὰ πιασθῇ, στιγμαὶ ὅπου παρατηροῦσα τὴν μελαγχολικὴν εἰκόνα τῆς μητρός τῆς ἤρχιζε νὰ ψιθυρίζῃ, μὲ τὸν διάπυρον πόθον νὰ εἰσακουσθῇ:

— ὦ! μητέρα, μητέρα, πάρε με μαζί σου, εἶναι πολὺ σκληρὸν καὶ πολὺ δύσκολον νὰ ζῆ κανεὶς!

— Εἶχε μὲ τὴν ἐπιμέλειαν δημιουργήσῃ ἓνα κενὸν γύρω τῆς, ἀπὸ τὴν πυρετώδη ἐπιθυμίαν πού ἠσθάνετο νὰποφεύγῃ ὅλους πού εἰμποροῦσαν νὰ μάθουν τὴν καταγωγὴν τῆς, ὥστε δὲν ἐλάμβανε πλέον καθόλου εἰδήσεις ἀπὸ τὰς φίλας τῆς.

— Αἰλιαν, ἐπιστολὴ δι' ἐσέ! τῆς ἐφώναζε, μολαταῦτα, ἢ λαίδυ Ἐβανς ἓνα βράδυ τὴν ὥρα πού ἐγυροῦσε ἀπὸ μικρὸν περίπατον εἰς τὸ χωριὸν ἐν συνοδείᾳ καὶ πολλῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ ξενοδοχείου.

— Δι' ἐμέ; θεῖα Καίτη.

Ἐπῆρε τὸν φάκελλον πού τῆς ἔτεινεν ἡ λαίδυ Ἐβανς ἐλθούσα πρὸς συνάντησίν τῆς εἰς τὸν κήπον. Αἰφνιδίως ἤρχιζεν ἡ καρδιά τῆς νὰ χτυπᾷ τρελλὰ, τρελλὰ. Ἦτο πολὺ σκοτεινὰ διὰ νὰ διακρίνῃ τὸ γράψιμον, καὶ ἠναγκάσθη νὰ μαζεύσῃ ὄλην τὴν θέλησίν τῆς διὰ νὰ μὴ τρέξῃ καὶ ὑπερπηδήσῃ τὴν σκάλαν πού τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ φωτισμένον πρόστυον. Ἐφθασε μολαταῦτα ἀρκετὰ γρήγορα, καὶ τὸ ἐλαφρὸν κοκινάδι πού ἐχρωμάτισε πρὸς στιγμὴν τὴν ὄψιν τῆς ἐξηλείφθη. Ὅχι, δὲν ἦτο τοῦ Ροβέρτου ἡ ἐπιστολὴ, ἦτο ἐκ μέρους τῆς Ἐνιδ. Ἀδιάφορος θάνηρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς νὰ τὴν διαβάσῃ. Ἄλλὰ παρετήρησε πλάι τῆς τὴν λαίδυ Ἐβανς, πού ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν ἐμάντευσε ὅτι ἡ θεῖα τῆς εἶχε σχηματίσῃ τὴν ἰδίαν σκέψιν μ' αὐτὴν, σχετικῶς πρὸς τὴν ἐπιστολήν, καὶ τῆς εἶπε, ἀναγκάζουσα τὴν φωνὴν τῆς νὰ φανῇ ἀδιάφορος.

— Εἶναι ἐκ μέρους τῆς Ἐνιδ, θεῖα. Θὰ ἀναβῶ νὰ τὴν τὴν διαβάσω μὲ ἡσυχίαν μου, ἔπειτα θὰ πλαγιάσω· εἶμαι ὀλίγον κουρασμένη. Καλὴ νύκτα, θεῖα.

(Ἀκολουθεῖ).

